

– Tati, tati, lasă-mă pe mine să pun steluța în vârf! se ruga Ariana, dansând fericită în jurul bradului de Crăciun, minunat împodobit de părinții ei. Fiecare globuleț, fiecare clopoțel era așezat la locul lui, cu excepția steluței de aur.

– Nu, nu! Tu ai pus steluța anul trecut! E rândul meu acum! Nu-i așa, tati? strigă Bogdan, sărind cât putea de sus tocmai pentru a demonstra că poate ajunge la vârf.

– Nu-i corect! sări Ariana. Tocmai ce ai pus ultimul glob argintiu. E rândul meu acum.

– Șșșș! îi liniști mama când intră în cameră. Crăciunul înseamnă să fii bun, îngăduitor și să ajuți. Dacă sunteți neastâmpărați și vă certați, Moșul vă va tăia de pe lista lui și nu veți primi niciun cadou anul acesta.

– Hei... mi-a venit o idee, interveni tatăl. Dacă ne ajută și mami, putem face asta împreună. Familiile adevărate împart totul, chiar și stelele de pe cer! zâmbi tatăl. Îl ridică apoi pe Bogdan în brațe. Mama făcu același lucru cu Ariana, așa că cei doi copii au putut așeza împreună steluța în vârful bradului.

Pentru a se bucura deplin de frumusețea bradului împodobit, mama stinse lumina. Încăperea fu inundată de

un minunat spectacol de lumină și culoare, în fața căruia cei doi copii și părinții lor au rămas muți de uimire.

– E minunat! șopti Ariana. De-a dreptul emoționant!

– E atât de strălucitor! spuse și Bogdan. Pare o magie! Moșul va fi cu siguranță impresionat de opera noastră de artă. Abia aștept să vină și să ne strecoare darurile sub pom.

* * *

Departe, foarte departe de casa copiilor, în ținutul zăpezilor, Moș Crăciun era foarte ocupat. Încă mai avea de citit milioane de scrisori, jucăriile nu erau toate gata, iar lista copiilor din întreaga lume era departe de a fi verificată. Ajunul Crăciunului bătea însă la ușă.

– Of! Mai am atât de multe de făcut! șopti el în barba-i albă și deasă. Capul mi-e iarăși plin de tot felul de gânduri și planuri. Ce bine mi-ar prinde o discuție cu Rudolf! Nu știu cum face, dar întotdeauna reușește să-mi transmită o stare de liniște.

Așa că Moșul se încălță cu cizmele cu blăniță, îmbracă haina roșie și călduroasă și porni anevoios prin nămeți. Înfruntă curajos ninsoarea viscolită, îndreptându-se spre bunul său prieten, renul Rudolf.

În drumul său, Moșul salută politicos sumedenia de spiriduși abia zăriți printre cadourile care umpleau ochi sania moșului.

Moșul fu întâmpinat cu bucurie de Rudolf, care îi zâmbi larg, pentru ca mai apoi să muște poficios din mărul întins de mâna înmănușată.

– Se apropie clipa! șopti Moș Crăciun îngrijorat, în timp ce-l scărpină pe Rudolf între coarne.

– Da, șefu’! Ajunul Crăciunului este aproape, răspunse Rudolf, cu nasul strălucind de plăcere. Deja nu mai am răbdare! Va fi atât de distractiv!

– Da, chiar va fi! râse Moșul. Și vom reuși, ca de fiecare dată, să ducem toate darurile la timp. Oh! întotdeauna m-ai încurajat, Rudolf! Îți mulțumesc!

* * *

În sfârșit, NOAPTEA CEA MARE sosi! Călătoria magică a lui Moș Crăciun era pe punctul să înceapă.

Spiridușii îl ajutau pe Moș să încarce în sanie ultimele pachete cu jucării. Renii bătătoreau nerăbdători zăpada, așteptând plecarea. Din nările lor fremătânde ieșeau aburi în aerul rece, iar clopoțeii răsunau cristalin, în timp ce Moșul făcea ultimele pregătiri pentru călătorie.

Apoi...

– Pe locuri, fiți gata... start! strigă Moșul. Călăuzește-ne zborul, Rudolf! În uralele vesele ale spiridușilor, sania se ridică deasupra norilor. Atât de tare se depărtă de Pământ, încât, în scurt timp, deveni un punct nedefinit, gravitând în vecinătatea imensei luni.

Bogdan și Ariana l-au așteptat nerăbdători pe Moș Crăciun toată seara de Ajun. Nu o singură dată, părinții i-au rugat să se liniștească:

– Șșșș... faceți liniște. Nu vă mai agitați.

Înainte de culcare, dezamăgiți că nu îl pot aștepta chiar ei pe Moș, au mai aruncat timizi o ultimă ocheadă spre minunatul brăduț. Înduioșat, tatăl a mai amânat puțin momentul somnului, începând o scurtă poveste despre brazii și plantele veșnic verzi, găzduite de Crăciun în majoritatea caselor, ca un simbol al primăverii ce urmează mereu după iarnă.

Brăduții au devenit simbol al magiei acestei sărbători încă de prin anii 1500. De atunci, în fiecare an, la majoritatea popoarelor și în cele mai multe case, bradul este un accesoriu festiv nelipsit.

– Așa se face că bradul a încântat privirile a generații și generații de copii

încă din cele mai îndepărtate timpuri, interveni mama.

– Darr..., dacă nu fugiți la nani ACUM, veți încălca tradiția Moșului, purtându-vă asemenea copiilor care acum mai bine de cinci sute de ani nu sărbătoreau Crăciunul. Cu cât adormiți mai devreme, cu atât mai repede va veni Moșul la voi.

– Dar cum va putea oare Moșul să se strecoare pe hornul casei noastre? Nu ziceați că e mare și rotofei? Întrebă nedumerită Ariana.

– Moșul este un fel de magician! Îi răspunse prompt tatăl. El poate face orice și poate călători oriunde își dorește. Poate căra toate cadourile destinate copiilor cuminți în sania lui – care nici măcar nu e prea mare – și mai poate potoli orice furtună de zăpadă în noaptea de Ajun. Și asta pentru ca voi și toți ceilalți copii să primiți în noaptea aceasta sfântă darurile pe care le

meritați. Nu trebuie decât să clipească din ochi și totul devine magie. Ia să vedem, dacă voi închideți ochii, cât de repede puteți ajunge pe tărâmul magic al viselor?

Într-un final, Bogdan și Ariana s-au lăsat convinși, adormind repezitor și plâsmuind fantezii despre reni și brăduți de Crăciun. Când Moșul a poposit în casa lor, dormeau atât de profund, încât nu au auzit nici măcar zurgălăii de la sanie. Nu l-au văzut pe oaspetele mult-așteptat nici când le-a umplut ciorăpeii cu daruri și nici când l-a mângâiat pe Rudolf pe năsuc, convingându-l astfel, prin acest legământ tacit, să-și continue periplul.

După vizita la prietenii noștri de poveste, Bogdan și Ariana, Moș Crăciun s-a făcut nevăzut, zburând ca prin vis spre alte zări, pentru a aduce bucurie în casele tuturor copiilor cuminți din lume.

Respect pentru oameni și cărți

